

Nom:	Data:
Cognoms:	Curs:

Pregunta núm. 1

Fixa't en els monosíl·labs d'aquest text i posa-hi accent diacrític quan calgui:

L'arbre domèstic

En aquesta vida he tingut molts secrets. Però un dels més grossos, potser el que estava mes en pugna amb la veritat oficial, es el que ara trobo oportú d'explicar.

Un matí, en llevar-me, vaig veure que en el menjador de casa meva havia nascut un arbre. [...] Vaig anar a trobar la policia. [...] Vaig dir:

—Us vinc a fer saber que en el menjador de casa meva ha nascut un arbre de debò, al marge de la meva voluntat.

L'home, vos direu, es va sorprendre. Em va mirar una bona estona i després digué:

—No pot ésser.

—Sí, es clar. Aquestes coses no se sap mai com van. Però l'arbre es allí, prenent llum i fent-me nosa.

Aquestes paraules meves van irritar el capità. Va donar un cop damunt la taula amb la ma plana, va alçar-se i m'agafà una solapa. (Allò que fa tanta ràbia.)

Pere Calders, *Cròniques de la veritat oculta*. Edicions 62

Pregunta núm. 2

Busca un sinònim per a cada una de les paraules següents.

emoció:

habitació:

parlar:

brillant:

Pregunta núm. 3

Busca un antònim per a cada paraula i escriu una frase on apareguin tots dos mots.

Suau: _____

Encendre: _____

Enviar: _____

Amunt: _____

Pregunta núm. 4

Classifica a la taula els determinants numerals, quantitatius i indefinits del text següent.

Feia uns quants dies que havien començat les vacances i feia molta calor. Les meves dues germanes i jo estàvem avorrides i ens feia molta mandra sortir de casa perquè vivim en un quart pis sense ascensor. Aleshores, una amiga nostra ens va convidar a passar quatre dies a Breda en una casa que tenen els seus avis.

L'endemà vam agafar el tren a les deu del matí i a les onze en punt ens van recollir a l'estació. Ens ho hem passat molt bé. Alguns dies hem anat a la piscina i no ens hem avorrit gens. Hem conegut força nois i noies de la nostra edat i qualsevol estiu ens tornarem a trobar.

Numerals	Quantitatius	Indefinits

Pregunta núm. 5

Indica si les paraules subratllades són determinants o pronoms i explica per què.

Ho va endevinar a la primera.

És la primera vegada que ve a Barcelona.

Pregunta núm. 6

Escriu un text narratiu sobre un viatge (real o inventat) seguint els punts següents.

- Organitza la informació sobre el tema.
- Decideix el tipus de narrador.
- Inventa un personatge principal i algun de secundari (poden ser reals) i situa'ls en l'espai i el temps.
- Desenvolupa el text seguint l'esquema: plantejament, nus i desenllaç.

Llegeix aquest text i respon les preguntes.

La carretera estava pràcticament deserta. Ell conduïa passat de voltes pel centre, com si el món fos seu i tothom hagués d'apartar-se al seu pas. Li vaig dir diverses vegades que reduís la velocitat, però no m'escoltava. Reia.

Quan vam ser a dalt de tot del port de muntanya, de sobte, va aparèixer una camioneta. En Max va girar el volant bruscament i em vaig veure volant amb el cotxe, planejant precipici avall, com si fos una ala delta, i vaig pensar: «Ara, ens matarem!...»

M'era igual, però, només volia gaudir d'aquella sensació d'anar més enllà de tot, de veure com el món es feia tan petit que res, absolutament res, no tenia cap importància... I, després, tot és confús..., molt confús... Recordo els crits del meu germà atrapat entre la ferralla..., i jo... sabia que havia d'ajudar-lo a sortir, ho volia fer, però el cos no em responia... Era com si fos de fusta, el cor de fusta, els ulls de vidre, les cames com dos troncs d'arbre, els braços de granit, els cervell de pedra... No responia... Era un pes immens que m'immobilitzava; potser el pes de cada record punyent, de cada paraula enverinada, de cada traïció callada, no ho sé...

Tot era blanc,

molt blanc...

Després, a l'hospital. Una sala d'espera buida. Tant de buit, tant de silenci, tanta solitud, que creia que el món havia desaparegut, i no tan sols el món, sinó jo mateix, o una part de mi mateix.

Dins d'aquest buit una veu de nena va dir el meu nom, Joel, com un xiuxiueig. Em vaig girar, però no hi havia ningú. Vaig notar una bufada d'aire càlid al clatell i em va venir una esgarrifança.

Em sentia el cervell trastocat... Potser començava a tenir al·lucinacions o simplement era un malson que tornaria a lloc quan obrís els ulls.

De sobte, unes passes van entrar en aquell silenci... Unes passes que s'apropaven pel passadís... La Patrícia. Els seus cabells negres onejant damunt les galtes, els ulls de tardor interrogadors, aterrits, damunt meu...

–Max... –va cridar abraçant-me–. Max... –i em vaig voler oblidar de qui era realment.

Vaig desitjar tant ser en Max per sentir-la al meu costat, vaig desitjar tant morir-me jo mateix per no sentir el dolor que ella no m'estimés a mi, que no vaig dir res. No vaig dir: «Em sap greu, Patrícia, no sóc en Max. Sóc en Joel, em sap greu. Encara que porti la jaqueta d'en Max, encara que..., no ho sóc».

No ho vaig dir. Simplement la vaig abraçar fort, molt fort, com no ho havia pogut fer mai, i, per un instant, enmig de la confusió i del dolor, vaig ser feliç. Potser no ho havia perdut tot, fins i tot a mi mateix, però la Patrícia era entre els meus braços, era amb mi.

Eulàlia CANAL

Glòria MARÍN

No surtis de nit...

Baula

a) Quin és el tema d'aquest text?

b) Indica quina és l'estructura de l'argument d'aquest text i explica'n cada part.

c) Quin tipus de narrador és? Per què?

d) Posa un sinònim de *panyent* i de *xiuxiueig* segons el sentit que tenen aquestes paraules al text.

e) Posa un antònim de *bruscament* i de *dolor* segons el sentit que tenen aquestes paraules al text.